
сніг летить з останніх століть
і сторожа обдерта стоїть
і стинає ті голови вражі

і солодку звізду на язик
аби голос згорівши не зник
бо не вимести з горла ту сажу

чи в різдвяну сльоту надворі
заблудились вар'яти й царі
обминаючи світ і господу

на чолі письмена на руці
на столі як свічки в молоці
божих слів нерозгадані коди

хтось вписав в цей святий циркуляр
на самітниць і кінчених лярв
на п'яниць з пролетарського кодла

тільки тягне грекиня ту нить
і століття навпіл надломить:
видно чорний квадрат й чорне коло

ліній рівні ряди голоси
хто сторожу за кого просив
відгортаючи сніг як завісу

пів століття лежить горілиць
в головах сонми збуджених птиць
і два кола утворюють 8

самота у металі числа
мідь осіння у шкіру вросла
письмена як ікони зчорніли

але там ні шиша ні гроша
тільки дуля і «на хрен душа»
й птиці дзьобають зерно неспіле

суєта з тебе ліпить страшну
до століть прикипілу вину
дар твій вимокне ув алкоголі

апокаліпсис ствердлив осіб
аби місце ніхто не посів
ніби циркулем виріжеш в колі

І на їхні голови поклавши
сутінки із яструбиних крил,
і загорнуть лихоліття наше
в тепле листя, в золотавий пил —

рибою пливи, Свідзинським; кавою
посмішку залий. І за одвірком —
за три кроки погляду лукавого
не зітреш за склом. І з нашим віком

в теплім листі порпайся. Зануриш
голову у жолоб річки. Блудять
мертві очі. І кого ти дуриш
з цеглою й подошвами на грудях?

Трубадури дудку і підсвічник
ще проп'ють у корчмі, але корчить
лихоліття лиховісну вічність,
руки заламавши в зблиску вовчім,

що на їхні голови поклавши
ніч, як черево вовчиці, — і схолоне,
зупинившись кров, але настрашиш
тих світів заюшену заслону.

Блудиш по світах, петляєш. Втечу
Рибам напитай. Втікач самітний.
І заходить тінь чиясь за плечі
й крейдою твій контур точно мітить.

Дерево в тонкій одежі світла
кола мітить. І трикутна вежа
тіла розсипається. Самітня
трійця повертається з безмежжя

лиць. Стебло втрачає здатність
мислити. Ввійти в дев'яте коло,
втримати тепло й порядок хатніх
зречень уречевлених. Навколо

золотистий сад в одній особі,
як руїна — пастирі без пастви,
пастирі що кинуть кістку псові —
і трикутне тіло хатня пастка.

Колом і трикутником позначиш
в череві кита міста і міти.
Риби золоті — прозорі знаки,
згадуєш число їх, щоб сивіти.

Втратиш дім тепла, зодягнеш холод,
хто куди: світильники й свічада,
пастирі і паства. Коло в коло,
голосні і приголосні саду,

тлумляться трикутних тіл ліси,
світло риб — запам'ятай їх числа
вже за склом, а дурнуваті пси
рвуть повітря, наче м'ясо. Чиста

мідь осінніх свят, і куп
дерев, і куртка світла, оси
і, загнавши пастирів у кут,
пам'ять уречевлену виносять.

Темний гієрогліф відмикав
тінь качок над озером і осінь.
Ключ Господній віднесла ріка,
сад бажань – як пуца. Плодоносить

вимоклої сливи тінь. Не спиш –
пізнаєш по звуках батьківщину.
Тогорічним снігом світ ліпи,
яшмою води і дном години.

Вимерз сад бажань – і угорі
час тисячоліть, як дим, розвіявсь.
У повітрі знаки підборідь,
знаками очей не володіють,

гибіють, протявши біль і сніг,
батьківщин минулих вовчі нори,
отвори свідомості й вогнів,
здихавшись самотності й покори.

Зосередиш погляд на траву,
із вчорашніх сутінок, зі схову:
сніг народить землю цю нову,
в мертвім тілі, цю прозору мову

здичавілих воїв і мечів,
довгих снів і пагорбів зелених,
виокруглить пелюстки свічі
берег річки золотої глини.

Лютневі елегії III

І зелений листок почорніє в воді.
Кажуть щось відімкнув – а мовчиш.
Не обходять сторожу слова золоті
ані звук, ані знак, ані миш

І покажуть що час догорає як хмиз
а за пагорбом кажуть – зола.
Гострим нюхом живе на пожарищі лис
– земляний і небесний – їх два

У повітрі сліди їх і нори – і тлін
втома їхнього роду і лють
а лютнева пора у снігах – як в золі –
і мелодії лютні – і блуд

Хто покаже і хто відімкне – відітні –
з ліній світла і звіра – як шерсть –
шість олив'яних снів золотих і – вони –
перебудуть і воду, і персть

А поки що сторожа не спить і не п'є.
Лис літає в пільмі – золотим –
його світло і шлях проступає – стає
наче сніг по ярах – наче дим

зизо глипає пам'ять на мсту
о четвертій сторожі – і садом
безгоміння лягло на версту
і нікого – й ніщо не позаду

і уявляться хащі лісів
і уздрівши не пагорб – а межі
виокруглиш світло – а сіль
узвичаєнь гірка – може вежі

теплих запахів пущі – і квіт
спорожнілих годин – а чи годен
роздивитися як світовид
що нікого навколо – лиш води

в сім безликім повітрі впаде
колихаючись світло без ліній
пагорб зникне – а потім ніде
не стримітиме безгомін тіні.

Іванові Драчеві

немов важкі двері – зачиняєш тисячоліття –
сніг минулого летить, як каміння,
навздогін. І лише пагорби і лисиці

знерухомлені і теплі, як дощ.
Дзвонить порожнє дерево і лінія
його тіні – розкришене скло звуку –

і гіркнуть земні плоди які нюхав лис
невже се ріка? І чорний шовк повітря
розривається там де летять янголи

нікого не запитуй – ключем замкнено їм уста
і ніхто не уздрить їх – і не почує
флейту голосу схожу на дзьобик жайвора

бо вони розтанули у білій млі – у молоці повітря –
наздоганяй тінь – і дивися на цвіт сливи –
складай свої пісні – в яких кожен звук – криниця смутку –

а лінії літер – золоті нитки світла – пряжа
соснового лісу. Темніє ріка яку чути з околиць
і твердне вчорашній сумнів у камінному саді

нікому не розкажуй – бо сутеніє і вогник ліхтарика
наполовину освічує тебе – лиса – і земні плоди –
а з даліни – шумить ріка важка, як спідниця

і летить каміння навздогін – цвіт сливи
прилипає до уст – спльовуєш ним і не розумієш
чому його стільки у камінному саді самотности